

ЦВЕТАН СЕВЕРСКИ ПРОРОКЪТ Е ПОД МАСАТА

chitanka.info

Поглед в дневника на експериментатора Хърс от Американския мозъчен център „Брейн сторм“...

Не искам да се изтъквам като голям пророк, но усещам края... Нека се запомни! Краят е съвсем близо.

Дявол да го вземе! — ще изрека тази ругатня повече от сто пъти, защото след всичко това светът си заслужава да го пращам по дяволите.

Стоп! Подобно на хората и аз отидох до крайност. Забравих „полосата на стъписване“, задължителна за нашите прояви.

Светът и без това съвсем скоро ще отиде по дяволите, но какво ми е виновен той сега? Моите мисли чертаят труда и въпреки някои неизвестни в Копертовия ред на рибонуклеиновото изменение, наричано все още „изменение на Голис“, той ще бъде готов. Що се касае до Голис, ах, как ми хвъркат мислите! — това е един заблуден учен и светът ще го презре, когато проумее пък своята заблуда... В интерес на истината го твърдя, нищо, че Голис създаде моя мозък, ако това може да се нарече мозък...

Голис... Помня ли го добре, моя създател... Шарлатан! Впрочем да не се гневя и да не се отклонявам от труда си. Думата ми беше, че светът тогава ще е отишъл по дяволите.

Ами ако се забави „унищожителният скок“? И това понятие в кавичките е изкуствено създадено. За какъв скок говорех? А, да. Може ли да се предвиди кой от хилядите варианти на земната катастрофа ще бъде предпочетен от съдбата-майка? И най-мощните електронноизчислителни центрове не са в състояние да определят с точност онзи вариант, който „ще дойде на гости“ на Земята и ще я превърне в блуждаещ космичен прах.

А светът ще си отиде дори и поради действието на един от тези фактори, насочили стрелите си към човека. Към човека, разбира се. Останалата животинска и растителна твар едва ли би се трогнала от мисълта за безвъзвратния край.

Та ако този скок се позабави — съществува и такава възможност — тогава много откриватели и корифеи на науката ще бъдат детронирани и забравени. Забравени — това за тях е повече от всички разновидности на злото. Ха-ха-ха!... За какво са били тези безсънни нощи над книгите и белите листове, които търпеливо са чакали

зографисването на мъдрия лик на природните закони? С каква цена ще се заплати напрегнатият умствен труд (сега чувствавам колко скъп е той) на всеки един от тези учени, чрез който труд са се родили здравите отрочета на нашата радост от живота — разумът? Прахът като форма и съдържание ще оправдава ли предишната сила на неговите производни? Или иначе казано, прахът ще намирисва ли поне малко на минал живот?

И това вечно (забравих, че понятието е относително!) гонене на съвършенството. Човекът, мислейки или не за същността на своя път, върви по житейската крива на своето усъвършенствуване. Върви, учи се, постоянно се пресъздава и когато изкачи стълбичката на възможностите си, предлага флага на следващия от безкрайната щафета...

Това все пак е ясно. И понеже е ясно и смислено, хората го желаят и осъществяват. Другото обаче се изплъзва от опеката на човешката логика. Другото...

Светът е отгледал огромен и извънредно красив цветарник — милионите мои събрата. И те цял живот трябва да ровят земята (дали си спомням добре какво правят моите събрата или това са чужди представи!), а през унищожителния скок да бъдат превърнати в прах или в незрими частици, компоненти на Нищото. Каква благодарност от страна на съдбата към моите братя!

Впрочем, дали абстрактното понятие съдба трябва да носи вината, или първо е нужно да потърсим причините в самия човек — истински господар на природата? Тук ще направя едно отклонение, което на пръв поглед няма нищо общо с моя научен труд, но само на пръв поглед.

Преди години, когато светът се пробуждаше от резкия звън на едно придошло съзнание, човеците викаха с пълен и оптимистичен глас:

— Ние сме господари на природата!

Природата не знае дали се гневеше, но вместо дъжд за посевите хвърляше заледени камъни посред лято. Хората пък хитрееха — изравяха от хамбарите си запасите и се спасяваха от глад. Добре, че на следващата година се раждаше... След друго подобно скандиране природата разнасяше епидемии — стари и нови — и те си вършеха работата. Тази работа странно напомняше отмъщение с усмивка.

Снизходително отмъщение... Отмъщение на Големия към малкия... Като спомена малкия, сецам се за любимото на хората сравнение „дребен като червей“ и изтръпвам. Комплекс, може би.

Общо взето природата не обича скандиранията и всякакъв вид перчения. И макар, че най-често човеците скандират против нея, тя обръща така светлината, че лицето на човека винаги да изглежда привлекателно... Пак стигнах до човека. Интересно, за каквото и да заговоря, все човекът се намесва в мислите ми. Каква ти намеса! Той буквално се втурва или превзема съзнанието ми и аз, без да искам, започвам да му подражавам.

Та да си дойдем на думата: споделих мисли не против човека въобще, а по-точно срещу неговото с нищо необяснимо бездействие в навечерието на земната гибел. А че предстои гибел, две мнения не съществуват. Предусецам я със своята ненадмината интуиция, бих казал родствена интуиция, на която дори и човекът сваля шапка. Впрочем, един пророк трябва да бъде скромен...

И какво прави негово величество човекът в навечерието на земната гибел? Седи и си чопли носа, ако мога да съдя по професора за останалите хора. Не, не ме прекъсвайте, кой влиза там? Имам още какво да кажа, но не разполагам с достатъчно време, та затова нека побързам и запиша извода:

По своя интелектуален път аз скоро ще допра върха на величието, където човекът още лази... Човече, извинявай, нищо, че си ми вкарал в мозъка обменна информация, аз все пак съм длъжен да бъда искрен и да кажа каквото мисля. Затова аз трябва да довърша труда си и да го разпространя в милиарди екземпляри — всички да го прочетат. И дано се поучат!

* * *

Червеят знаеше, че зарядът му с дезоксирибонуклеинова киселина от типа „философски размисли“ ще стигне за още две минути интензивно мислене и побърза да довърши своя трактат. Бяла лигава лента рисуваше сложни плетеници, които навярно разкриваха истинската същност на човека, законите на природата и може би към края — пътя, по който трябваше до се тръгне, за да се избегне голямата

космическа катастрофа. Червеят нагъна тялото си и се подготви да напише последния извод, когато някакви стъпки заглушиха творческите му импулси.

Той се сви до крака на масата, на която потропваха стъклени гаванки и се запита какво прави долу на пода — на широко и мислите са по-големи...

И чистачката не забеляза кога го настъпи.

Върху подметката ѝ остана печат от бивш живот, и то осъзнат в последната си фаза.

Чистачката мина два-три пъти с парцала и от научния труд не остана и помен.

Ако беше жив опитният червей О-195 след тази стъпка на природата, щеше да каже:

— Пророк ли съм! Предусетих края на света!

Но той нямаше никаква възможност да направи най-мъдрото и неопровержимо заключение.

Публікувано в списание „Авиация и космонавтика“, брой
10/1973 г.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.